Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1194/2015
02.09.2015. године
Б е о г р а д

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у предмету предлагача ДОО Б.П. Н.Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Н., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Р4 и 121/15 од 09.07.2015. године, у седници одржаној 02.09.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Вишег суда у Крушевцу Р4 и 121/15 од 09.07.2015. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Крушевцу Р4 и 121/15 од 09.07.2015. године, одбијен је захтев предлагача којим је тражио утврђење права на примерену накнаду због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Основним судом у Крушевцу под бројем Ив 11433/10 у износу од 30.000,00 динара са каматом по закону у висини стопе затезне камате почев од доношења одлуке до коначне исплате који би се исплатио на терет буџетских средстава РС опредељених за рад судова у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу на одлуку о накнади за повреду права на суђење у разумном року и трошкове поступка.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 386. у вези члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82... „Службени гласник РС“ 46/95... 55/14), на чију сходну примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У поступку није учињена повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку пази по службеној дужности.

Увидом у предмет првостепеног суда Р4 и 70/15 по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року утврђено је да је правноснажним решењем од 09.06.2015. године констатовано да је у извршном предмету који је у току пред Основним судом у Крушевцу под бројем Ив 11433/10 повређено право предлагача на суђење у разумном року и наложено истом суду да предузме све неопходне мере како би се предмет окончао у најкраћем року, а предлагачу су досуђени трошкови. У том предмету предлагач није тражио одређивање примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року, већ је то учинио новим захтевом поднетим 16.06.2015. године Вишем суду у Крушевцу.

Виши суд је нашао да је захтев неоснован јер овакав захтев предлагач није поставио приликом подношења ранијег захтева за утврђење повреде права на суђење у разумном року. По оцени првостепеног суда, захтев за одређивање примерене накнаде се не може поднети самостално, нити се то може учинити по правноснажности решења којим је утврђена повреда права на суђење у разумном року и наложено убрзање поступка.

Становиште првостепеног суда је правилно.

По Закону о изменама и допунама Закона о уређењу судова странка која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Овим захтевом може тражити и накнаду за повреду права на суђење у разумном року (члан 8а). Ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће се окончати поступак у коме је учињена ова повреда права. Накнада се исплаћује из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца, од дана подношења захтева странке за исплату (члан 8б).

Имајући у виду цитиране законске одредбе, произлази да се захтев за одређивање примерене накнаде мора поставити истовремено са захтевом за утврђење повреде права и за убрзање поступка. Законом о изменама и допунама Закона о уређењу судова није предвиђена могућност подношења самосталног захтева за одређивање примерене накнаде по правноснажности решења којим је утврђена повреда права. С обзиром на наведено, правилан је закључак првостепеног суда да овакав захтев за одређивање накнаде, не може постојати као самосталан захтев, због чега је правилно одбијен.

На основу члана 401. тачка 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.